

Sygn. akt II W 220/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Grajewie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Myśliński

Protokolant: Ewelina Kiler

w obecności oskarżyciela -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 16 września 2016 roku i 8 maja 2017 roku

sprawy przeciwko

P. K.

synowi W. i I. z d. N.

urodz. (...) w G.

obwinionemu o to, że:

w dniu 12 maja 2016 roku około godziny 15:55 na trasie K-61 w miejscowości G. gm. G. woj. (...), kierując samochodem m-ki T. o nr rej. (...) przekroczył prędkość o 22 km/h jadąc z prędkością 72 km/h w miejscu gdzie obowiązuje prędkość 50 km/h,

tj. o czyn z art. 92a kw

1. Obwinionego P. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 200,- (dwustu) złotych.
2. Zwalnia obwinionego od opłaty sądowej i zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 220/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 12.05.2016 roku D. B. i B. K. funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w G. pełnili służbę patrolową w tym na statycznym punkcie kontroli pomiaru prędkości pojazdów w miejscowości G. na drodze k 61. O godzinie 15:55 D. B. zauważyła podczas obserwacji ruchu drogowego pojazd który od miejscowości A. w kierunku miejscowości P. poruszał się z nadmierną prędkością. D. B. wykonała pomiar laserowym miernikiem prędkości (...) 20-20 100LR, nr (...). Urządzenie wykazało, że kierujący pojazdem T. o nr rej. (...) poruszał się z prędkością 72 km/h w sytuacji, kiedy w miejscowości G., jako w obszarze zabudowanym, obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h. Po zatrzymaniu kierowca samochodu marki T. o nr rej. (...) - P. K. - odmówił przyjęcia mandatu.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów:

1. zeznań świadka B. K. k. 30,
2. notatki urzędowej k. 1,
3. świadectwa legalizacji k. 4,
4. zdjęć fotograficznych k. 15-16, 26-27,

P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, iż jechał przepisowo, a ponadto jadący z przeciwka kierowca dał sygnał że prawdopodobnie gdzieś w pobliżu stoi policja. Stwierdził, iż gdy miał już tablice teren zabudowany na liczniku miał wyraźnie poniżej 60 km/h, a chwilę później spostrzegł patrol policyjny i policjantka dała mu znak aby zjechał na pobocze. Policjantka pokazała mu ręczne urządzenie pomiarowe i wskazała, że zmierzyła prędkość jego pojazdu 72 km/h. Według niego podana prędkość mogła być zmierzona przed tablicą teren zabudowanym z uwagi, iż policja stała około 100 metrów od tej tablicy. Następnie na jego prośbę umożliwiono mu zapoznania się ze świadectwem legalizacyjnym urządzenia którym zmierzono prędkość jego pojazdu. Ustalił, iż urządzenie to wino być zabezpieczone pięcioma naklejkami zabezpieczającymi, uniemożliwiającymi ingerencję i otwarcie urządzenia. Stwierdził, iż cztery naklejki są zgodne ze świadectwem, a piąta naklejka z tyłu urządzenia była inna, nie posiadała takiego oznaczenia. W związku że stan urządzenia, a w szczególności jego zabezpieczenie (które udokumentował zrobionym zdjęciem) nie odpowiadało treści świadectwa legalizacyjnego odmówił przyjęcia mandatu.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia nieprzyznającego się do winy obwinionego nie zasługują na obdarzenie ich wiarą. Sprzeczne są z zeznaniami świadka B. K..

Z zeznań tegoż świadka wynika, że w dniu 12.05.2016 roku wraz z funkcjonariuszem policji B. pełnili służbę będąc w miejscowości G.. B. dokonała pomiaru prędkości obwinionego który jechał od strony S. i prędkość jego była 72 km/h w terenie zabudowanym. Stwierdził, iż ich odległość do tablicy wynosiła 387 metrów, a odległość pomiaru była mniejsza. Kierowca po zatrzymaniu odmówił przyjęcia mandatu i powiedział, że prędkość została zmierzona mu przed terenem zabudowanym. Następnie kierowca zażądał okazania legalizacji i sprawdzał wszystkie plomby i do jednej miał obiekcje.

W ocenie Sądu zeznania świadka B. K. zasługują na obdarzenie ich wiarą. Świadek jest osobą obcą dla obwinionego, nie miał powodów, aby zeznawać na jego niekorzyść.

Ponadto powyższe zeznania znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej k. 1 z której wynika, iż D. B. dokonała pomiaru pojazdu obwinionego który według niej poruszał się z nadmierną prędkością. W wyniku pomiaru dokonanego urządzeniem (...) 20-20 100LR, nr (...) ustalono prędkość 72 km/h w obszarze zabudowanym. Pomiar został wykonany z odległości 275 m, gdzie do tablicy wskazującej obszar zabudowany 387 m.

Powyższe dowody w sposób jednoznaczny pozwalają ustalić, iż wyjaśnienia obwinionego składane były niezgodnie z rzeczywistością jedynie w celu uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn. Z urzędu Sądowi wiadomo, iż zdecydowanie największa liczba spraw o przekroczenie prędkości i postępowania o czyny z art. 92a kw wpływa do tut. Sądu z miejscowości G.. Dlatego zwrócić należy uwagę, iż pomiar prędkości przez wskazanych powyżej funkcjonariuszy policji dokonywany był w miejscu w którym wcześniej te osoby dokonywały takich czynności w liczbach liczonych w setki i w tej mierze wielokrotnie zeznawali podając okoliczności w tym co do odległości od miejsca pomiaru do tablicy teren zabudowany i innych punktów charakterystycznych na miejscu zdarzenia.

Mając na uwadze powyższe - okoliczności podnoszone przez obwinionego co miejsca dokonywanego pomiaru, miejsca sprawdzenia prędkości jego pojazdu w sposób oczywisty nie mogą być uwzględnione.

Świadkowie R. K. i Z. S. podali okoliczności zbieżne w dużej mierze z wyjaśnieniami obwinionego z tym, iż ten drugi z racji tej, iż siedział z tyłu pojazdu nie śledził faktycznej prędkości pojazdu.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powyższych świadków albowiem z faktu relacji rodzinnych łączących ich z obwinionym byli oni w sposób oczywisty zainteresowani w korzystnym rozstrzygnięciu sprawy dla niego. Mają powyższe na uwadze jak i fakt jednoznacznych przeciwstawnych dowodów Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego jak i zeznania tychże świadków za niezgodne z rzeczywistością.

Ponadto obwiniony wyrażał zastrzeżenia co do legalności dopuszczenia do wykorzystania urządzenia którym dokonano pomiaru prędkości tj. (...) 20-20 100LR, nr (...).

Okoliczności powoływane w tej mierze przez obwinionego, a dotyczące umieszczenia 5 naklejek stanowiących zabezpieczenie legalizacyjne zostało wyjaśnione przez funkcjonariusza policji B. K..

Z zeznań świadka B. K. i notatki k. 1 wynika, że pomiar został dokonany prawidłowo i dotyczył pojazdu którym kierował obwiniony. Urządzenie, jakim dokonano pomiaru miało aktualne świadectwo legalizacji (k. 4).

Powyższe dowody w sposób jednoznaczny pozwalają ustalić, iż wyjaśnienia obwinionego składane były niezgodnie z rzeczywistością jedynie w celu uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn.

Z powyższych względów Sąd uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na przypisanie obwinionemu popełnienia czynu polegającego na tym, że: w czasie, miejscu i okolicznościach jak w zarzucanym mu czynie przekroczył dopuszczalną prędkość o 22 km/h jadąc z prędkością 72 km/h, gdzie dozwolona prędkość wynosi 50 km/h.

Strona przedmiotowa wykroczenia z art. 92a kw polega na niestosowaniu się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Jeśli chodzi o ograniczenie prędkości określone ustawą, to miarodajny jest art. 20 PrDrog, który wyznacza następujące dopuszczalne prędkości na obszarze zabudowanym:

a) w godzinach od 5 do 23 – 50 km/h,

b) w godzinach od 23 do 5 – 60 km/h.

Wykroczenie z art. 92a KW jest wykroczeniem formalnym, żaden skutek, ani materialny, ani sytuacyjny, nie należy do jego znamion. Konstrukcyjnie art. 92a kw należy do wykroczeń zagrożenia abstrakcyjnego: ustawodawca przyjął dyktowane doświadczeniem życiowym założenie, że każde niepodporządkowanie się ograniczeniu prędkości jest niebezpieczne, nawet jeżeli w konkretnych okolicznościach niebezpieczne nie było.

Mając powyższe na uwadze czyn należało zakwalifikować z art. 92a kw.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami art. 33kw.

Sąd uznał, że szkodliwość społeczna czynu, jakiego dopuścił się obwiniony, jest duża. Wpływ na taką ocenę ma zachowanie się obwinionego, lekceważącego podstawowe zasady kształtujące bezpieczeństwo na drogach. Obwiniony nie stosował się do obowiązku przestrzegania administracyjnie dopuszczalnej prędkości poruszania się w obszarze zabudowanym, przekraczając dopuszczalną prędkość jazdy w obszarze zabudowanym o 22 km/h. Okoliczności łagodzących dla obwinionego nie znaleziono.

Kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art.33 kw Sąd stanął na stanowisku, że mając na uwadze lekceważący stosunek obwinionego do przepisów obowiązujących w ruchu drogowym ograniczających administracyjnie dopuszczalną prędkość jazdy pojazdów w obszarze zabudowanym, szkodliwość czynu jest duża. Mając na uwadze wychowawcze cele kary oraz cele kary w zakresie prewencji ogólnej, Sąd uznał, że dla zrealizowania tych celów niezbędne było orzeczenie wobec obwinionego kary grzywny w kwocie 200 zł.

Obwinionego zwolniono go od ponoszenia opłaty sądowej i zryczałtowanych wydatków w sprawie na zasadzie art. 119 kpw, 624 § 1kpk .